

Camins

Ja fa cinc anys que Reagrupament, amb la participació activa de desenes d'associats, va elaborar un full de ruta cap a la independència de Catalunya.

Aquest full de ruta es conformava en tres grans eixos: la **declaració unilateral d'independència** per part d'una majoria de diputats del Parlament de Catalunya, amb posterior ratificació en un referèndum, la **regeneració democràtica**, amb la promulgació de lleis de transparència, finançament de partits polítics, limitació de mandats, incompatibilitats, regulació de *lobbies*, i la **cerca de l'excel·lència** amb premi per a l'esforç, la recerca i investigació, el treball ben fet i l'eficiència.

Sempre vàrem defensar que per arribar a la independència calia treballar en aquests tres àmbits. Aquest, fins i tot, va ésser el nostre programa electoral a les eleccions autonòmiques del 2010. Ho vàrem defensar aferrissadament en tots els actes que vàrem dur a terme. És ben sabut que la ciutadania de Catalunya no va atendre ni entendre allò que nosaltres vàrem proposar i només quaranta mil compatriotes ens varen votar i, per tant, el nostre programa va formar part de les il·lusions trencades.

En qualsevol cas, Reagrupament va captar el missatge i, tot i que no era el seu camí, va donar, i donarà fins l'últim segon, suport al full de ruta triat per la majoria de partits representats al

Parlament i, de manera solemne, al President de la Generalitat. Sempre hem fet avinent que, per ser independents, calia trencar el jou espanyol i que la consulta/referèndum no és possible mentre formem part d'Espanya. A menys de dos mesos del dia nou de novembre i, després del debat de política general, sembla que molta gent ja se n'adona que la consulta no serà possible.

Des de Reagrupament hem d'insistir a tots els nostres conciutadans que l'únic camí que porta a la llibertat de Catalunya és el camí que vàrem dissenyar nosaltres. És ben cert que hi ha camins més tradicionals, més divertits, més lúdics, més espectaculars, fins i tot més còmodes, però que, de ben segur, no porten a gaudir d'un estat independent. La força d'un poble s'ha de transformar en energia i voluntat política per avançar cap a les fites anhelades.

Reagrupament referma la seva voluntat d'ajudar a portar Catalunya a la independència pel camí que va assenyalar des del seu inici, essent ja ben clar que no hi ha dreceres ni altres vies. Cal fer, doncs, aquesta ruta que porta a la plenitud nacional i fer-la amb la força política que sempre ha apostat per treballar (sense pluges fines ni patriotismes socials, ni fent President de la Generalitat a personatges que neguen qualsevol dret històric per al nostre País), amb força, coratge i intel·ligència per un estat lliure i independent en el món de les nacions lliures.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

El dia D, l'hora H

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Els ajuntaments, amb el 9N

per Carles Bonaventura

PÀGINA 3

Cultura

D'Arenys de Munt a les Nacions Unides

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Especial Diada

Reportatge fotogràfic dels actes de la Diada

per Josep-Lluís González

PÀGINA 5 i 6

Vida parlamentària

La independència al Parlament

per Boi Fusté

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

El dia D, l'hora H

Aquests darrers dos mesos hem assistit a una acceleració de tot el procés cap a la Independència. Fins i tot hem hagut d'entomar una sorpresa desagradable, una píndola amarga que, tanmateix, ens ha fet més forts. La dimensió internacional hi ha jugat, i encara hi jugarà més, a mesura que ens apropem al 9N, que ja el tenim a tocar, un paper clau. Hem vist com en pobles germans també s'han produït fets extraordinaris.

Al Kurdistan, les potències mundials han acabat cedint a les exigències kurdes d'armament i d'ajuda militar. Potser encara no som conscients del simbolisme que representa el fet que un actor no estatal, com és el govern del Kurdistan Meridional (per entendre'ns, el govern del Kurdistan iraquia), hagi esdevingut un protagonista de la política mundial. I, encara més rellevant, no només no ha renunciat a res, sinó que cada cop es mostra més decidit a donar el pas definitiu cap a la Independència. Produeix un plaer excitant assistir al fet que Espanya es compromet a armar els independentistes kurds, en contradicció total amb el discurs monòton del ministre d'Exteriors que mai deixa de passar l'oportunitat per recordar la defensa a ultrança de la integritat dels estats. Un discurs caspós, avorrit, desmentit en múltiples ocasions i que fastigueja els seus interlocutors, que ja n'estan ben tips.

L'altre escenari privilegiat de les darreres setmanes ha estat, sense cap mena de dubte, Escòcia. En el moment d'escriure aquestes ratlles, Europa, i fins i tot el món

sencer, es troba perplexa per l'evolució de les enquestes d'intenció de vot dels escocesos. Per primera vegada el sí a la independència agafa avantatge. Un terratrèmol, un tsunami. Probablement, quan es pengi a la xarxa aquest número de *La Veu*, o ja se sabrà el resultat o estarem a poques hores de conèixer-lo. El xoc ha estat monumental. Si finalment es dona un resultat favorable a la independència, viurem un moment històric. I l'impacte a Catalunya serà estratosfèric. De fet, ja a hores d'ara ja és.

La mobilització interior i exterior del poble català guanya cada cop més rellevància mundial. A hores d'ara, el 9N ja es troba en l'agenda global. La política mediàtica internacional del govern català, i molt especialment del president Artur Mas, s'està demostrant

d'una eficàcia total. Catalunya és, a hores d'ara, i ho serà més en les properes setmanes, un actor polític a tenir en compte. Aquells que parlaven del *soufflé*, o que apostaven per una humiliant retirada, comprenen que això no passarà. Els de la tercera via dimiteixen, els del federalisme amb més pa que formatge, no saben com posar-s'hi quan llegeixen editorials com les del *New York Times*, o escolten discursos com el del President Obama on situa per damunt de tot la democràcia.

Aquest 11S que estem a les portes de celebrar, ha estat definit com a *decisiu*. Hi estic d'acord. Decisiu a Catalunya. Però també al món. Siguem-ne conscients.

Josep Sort

Els ajuntaments, amb el 9N

Després d'un Onze de Setembre apoteòsic no hi ha temps per descansar i ens hem de tornar a posar a treballar. No n'hi ha prou d'haver mobilitzat prop de dos milions de persones en la V de Barcelona –que va tenir un seguiment de gairebé mig milió més per TV3–, d'haver llogat més de 2.000 autocars i de fer possible que l'ANC vengués més de 200.000 samarretes de l'“Ara és l'hora”; xifres astronòmiques si tenim en compte que estem parlant d'un Principat de Catalunya on viuen poc més de set milions de catalanes i catalans i d'uns Països Catalans que superen de poc els onze milions.

Hem de tenir clar que estem en un moment decisiu del procés, en què han de passar moltes coses, on s'ha de seguir rigorosament el calendari previst i estar pendent de les reaccions d'un Estat espanyol cada vegada més nerviós i pressionat internacionalment, i al qual no li funciona cap de les estratègies que ha posat en pràctica fins ara per avortar el procés. I sobretot ens cal unitat, la mateixa unitat que s'observava als carrers de Barcelona per la Diada, en què dins de les samarretes vermelles i grogues que omplien tots els racons de la ciutat hi havia gent de dretes, d'esquerres, homes i dones d'edat avançada, joves, persones de procedències i llengües diverses... tots ells junts per un mateix objectiu, aconseguir la llibertat d'un poble, del seu poble, ja sigui perquè hi han nascut o perquè hi han arribat de fora i se l'han fet seu. Com deia, doncs, ens

cal unitat: unitat entre els patits polítics democràtics, és a dir, els que defensen que per damunt de tota llei espanyola el poble català té dret a autodeterminar-se (per mi els altres no són democràtics) i unitat entre aquests partits, les institucions i la societat civil. Junts (i sense renúncies) assolirem l'Estat català. Separats, ens condemnarem a continuar sent una regió presonera d'Espanya, d'una Espanya que, ara sí, està disposada a acabar la feina que porta a terme des de fa segles i esclafar-nos com a nació, si no esdevenim abans un poble lliure.

Per tant, el repte és monstruós i la responsabilitat que tenim a les nostres mans, també. Hem de votar el 9-N, com ha demanat la ciutadania als carrers, i el nostre Parlament ha de proclamar la independència, tal com va dir el nostre president, Joan Carretero, l'Onze de Setembre: “De manera unilateral, tal com es proclamen les independències”. D'aquí al 9 de novembre ens cal treballar molt per convèncer tothom que no hi ha altre camí que el “sí i sí”, per dir als nostres conciutadans que qualsevol altra via ens porta al desastre i a l'extinció nacional.

D'aquí a pocs dies, el Parlament aprovarà la llei de consultes i el president Artur Mas convocarà la consulta del 9-N. I aquí el món municipal tornarà a jugar un paper decisiu: l'endemà mateix d'aquesta convocatòria, els ajuntaments faran plens extraordinaris en què s'hi sumaran, tal com ha demanat l'AMI, l'Associació de Municipis

per la Independència. Aquest serà un acte d'una gran força política i d'una enorme rellevància internacional, perquè donarem exemple de la unitat d'aquest poble a favor del dret a decidir.

Tenim l'objectiu a l'abast; mai com ara els partidaris de la independència havien assolit aquest grau de mobilització, mai com ara l'espanyolisme havia estat tan desprestigiats i havia tingut tan pocs adeptes, com es va veure en el patètic acte de Tarragona organitzat per la Diada i en què, com sempre, els més destacats van ser els elements racistes i d'ultradreta. Ho tenim molt a prop, no sé si el resultat d'Escòcia ens ajudarà i ens donarà un cop de mà, esperem que sigui així i que el sí guanyi; però, encara que no sigui així, el que sí que resulta evident és que la caverna espanyolista, tal com es va comprovar amb les declaracions i els titulars de l'endemà de l'Onze, esdevé, com ja fa temps, un aliat decisiu perquè el nombre de partidaris de la independència no pari de créixer a les nostres terres.

Tal com deien els defensors de les llibertats catalanes el 1714 quan feien front a l'invasor borbònic: “Viurem lliures o morirem”. Mai com ara no havíem estat tan a prop de guanyar i, per tant, de ser lliures. La gent de Reagrupament serà a la primera línia de combat.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

D'Arenys de Munt a les Nacions Unides

El 13 de setembre de 2009, avui fa exactament cinc anys, els ciutadans d'Arenys de Munt van ser els primers catalans que van poder exercir el sufragi universal per votar si volien que Catalunya esdevingués un Estat de dret, democràtic i social. I ho van fer convocats pel seu ajuntament, essent-ne Carles Móra l'alcalde. El resultat va ser aclaparador: 96,33% de vots a favor de la independència de Catalunya. En aquell referèndum -aleshores n'hi dèiem així-, tenien dret a vot les persones majors de 16 anys i també els estrangers amb residència al municipi.

Tots els processos històrics tenen uns punts d'inflexió, un ritme i un desllorigador. És evident que, després de tres segles d'haver perdut la sobirania, moltes generacions han mantingut la torxa de la recuperació de la llibertat i la dignitat nacional i fins i tot moltes persones han perdut la vida per això. És just recordar-les i reconèixer-los el lloc que els pertoca. Sense ells, ara, al segle XXI, no seríem una nació perquè els successius governs d'Espanya sempre han maltractat Catalunya i els catalans amb major o menor grau de vehemència segons el major o menor grau de totalitarisme del seu discurs. Si és que existeixen graus de totalitarisme i si és que el maltractament té graus de vehemència. I Arenys de Munt és un punt d'inflexió en aquesta constant i aferrissada recerca de la llibertat nacional per la via pacífica i democràtica. És el nostre punt d'inflexió. És allí on, de manera profètica, gairebé es va decidir com assolirem la independència: votant sense permís del govern espanyol, com es va fer a Arenys. Votant perquè els partits de la institució que convoca el referèndum fan pinya davant l'urna acomboiats pel

poble. Un altre punt d'inflexió va venir d'Espanya, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia aquell 28 de juny de 2010, dia fatídic per a l'Estat espanyol, que no va voler adonar-se que aquell dia llençava la casa per la finestra. I els altres punts d'inflexió han estat els 11 de setembre de 2012, 2013 i 2014. Aquests, els hem generat aquí.

En aquests cinc anys de procés històric cap a la independència definitiva, el ritme ha estat trepidant i marcat per una crisi econòmica que ens ha canviat la vida a tots. En cinc anys ha canviat el partit majoritari del parlament i el govern espanyols, tots els quals han estafat, espoliat, enganyat i insultat els catalans de manera desenfrenada. Un ritme trepidant que ens ha fet actuar erròniament en algunes coses, com deixar passar l'oportunitat de fer una candidatura única sobiranista a les eleccions europees d'enguany. I també amb ritme trepidant s'ha assolit la cohesió del poble català al voltant de la independència fins a límits insospitats, aquell 13 de setembre de 2009, quan el Govern català era el segon tripartit i CDC no volia la independència, i la CUP no s'havia presentat mai a eleccions parlamentàries. Una cohesió

que s'ha aconseguit gràcies a desenes, centenars i milers de persones que han posat tota la seva imaginació, coneixements, voluntat, hores de la seva vida i diners de la seva butxaca per tirar endavant centenars d'iniciatives en favor de la independència. I, a ritme trepidant, els mitjans de comunicació que tenim i/o sofrim els catalans s'han posicionat clarament a favor o en contra la independència.

I, finalment, el desllorigador: el 9 de novembre de 2014. Aquesta vegada no és l'alcalde i l'ajuntament d'un municipi qui convoca a les urnes. Aquesta vegada és el President de la Generalitat, el Govern i la majoria del Parlament de Catalunya qui ens convoca a les urnes per saber si volem que Catalunya esdevingui un Estat independent. Un estat sobirà, que arribi a ser membre de les Nacions Unides.

Totes les generacions tenen una missió. A nosaltres ens queden dos mesos per assolir el 96,33% de vots afirmatius, com va passar a Arenys de Munt. I això només depèn de nosaltres, els catalans.

Montserrat Tudela

L'Onze de Setembre amb Reagrupament

L'Onze de Setembre amb Reagrupament

Només es pot proclamar la independència al Parlament

Existeix una coincidència, que no és pas astral, que comença a preocupar. PP, PSOE, UPyD, Ciutadans, Podemos, Guanyem, les CUP i UDC, contra una declaració unilateral d'independència. El terme més suau emprat per intentar deslegitimar l'opció de la declaració, és que seria un frau.

El que no diuen és que les eleccions generals de qualsevol lloc tenen una virtut en democràcia, els partits polítics proposen llurs programes polítics i són legítimats en funció del recolzament electoral. Vol dir que, si el programa guanyador diu que faran tal o qual llei, ningú en termes democràtics ho pot impedir.

Per a uns, els que defensen la Espanya decimonònica i centralista, i per altres, que defensen la confrontació per allò d'un fals progressisme mal entès, existeix una coincidència objectiva, impedir que el Parlament que és sobirà exerceixi com a tal. Allò que guanyem al carrer s'haurà de gestionar al Parlament. Només els processos revolucionaris armats permeten altres solucions, però en cap cas s'anomenen processos democràtics, legals i pacífics.

El Parlament de Catalunya o de qualsevol Estat, representa

la voluntat popular a través dels diputats escollits i amb la força d'un Programa polític. Proposar proclamar la independència, obtenir el recolzament majoritari de la societat i fer-ho és el camí més legal i legítim dels que és poden triar. De fet, si arribem a fer la consulta, que per cert no seria jurídicament vinculant, el resultat de la seva gestió passaria obligadament per convocar unes eleccions al Parlament de Catalunya. El Parlament és l'únic lloc on és pot fer una Declaració d'aquestes característiques, i és pot fer si és disposa de la majoria de Diputats.

Ho saben. Saben també que no hi poden fer res. El President de Catalunya és l'únic que té la potestat per convocar les eleccions autonòmiques. Per cert, la formalitat que el rei de l'Estat espanyol ha de signar la convocatòria, podria, preveient que no ho faria, ser el principi del trencament oficial. El cap de l'Estat espanyol contra la democràcia i contra unes eleccions legals i legítimes d'acord la constitució espanyola, impensable.

La legalitat per decidir el futur de Catalunya i dels catalans serà espanyola. Tenen raó. Ha de ser, però, la seva legalitat la que per fi ens obri les portes de la llibertat.

Qui no ho vegi, potser és que no té gaire clars els conceptes democràcia, participació i voluntat.

Deu ser per això que no volen que el Parlament de Catalunya faci una declaració legal i legítima d'independència d'acord amb el resultat d'un esdeveniment autonòmiques i espanyoles. Insinuen que avançar unes eleccions autonòmiques seria un fracàs del president Mas; res més lluny, seria l'estocada definitiva per demostrar que no hi ha marxa enrere. Això sí, tot ben legal com demanen els unionistes, federalistes i terceres vies. Cal dir que no se'ns acut, de moment, excloure del procés la consulta del dia 9 de novembre. Conceptualment preguntar, escoltar i permetre l'acció democràtica del vot és el millor que podem fer per construir un país on la qualitat democràtica no envegi cap país, i posar les urnes n'és la màxima expressió. Tot i que finalment haurem de resoldre l'entrellat des del Parlament de Catalunya.

29 d'agost 2014

Boi Fusté

Ètica i educació mil·lenàries per a polítics de tots els temps

Abdal-lah Ibn Almuqaffa, *Ètica i educació per a governants*, Traducció de Margarida Castells, Angle editorial, Barcelona, 2014.

Resulta molt oportuna la publicació d'aquesta primera versió en llengua catalana d'un llibre escrit abans que la nostra llengua gairebé existís. No cal justificar gaire els motius de l'oportunitat d'aquest llibre vinculats a l'actualitat perquè tothom és conscient que la necessària regeneració de la nostra vida política passa per l'enfortiment de la credibilitat ètica dels nostres dirigents.

L'obra d'Abdal-lah Ibn Almuqaffa és escrita en àrab, tot i que el seu autor era persa, en un moment de gran expansió de l'imperi araboislàmic, amb la dinastia dels abbàssides, pels convulsos territoris —al voltant de l'actual Iraq— que el 2014 són també sacsejats per guerres i conflictes. Atesa la llunyania temporal —més de dotze segles!—, val molt la pena llegir la introducció de Margarida Castells, que també n'ha fet la traducció. Dins de la informació del context de l'obra, la curadora de l'edició combina el rigor acadèmic amb l'interès per part d'un públic ampli. Per això, ofereix anècdotes sucoses sobre les vicissituds de la vida d'Almuqaffa, la saviesa del qual sembla que no li va permetre eludir una esgarrifosa mort a mans d'un envejós rival.

Certament, el llibre fou concebut amb uns objectius molt diferents a la forma en què pot ser llegit al segle XXI. Castells l'acosta als anomenats "espills de prínceps", textos molt de moda a l'Europa medieval que contenien ensenyaments, consells i

preceptes morals perquè els prínceps o reis aprenguessin a governar correctament. També és un llibre que hom pot associar a *El príncep* de Maquiavel, de la publicació del qual l'any passat se'n van celebrar 500 anys. No obstant això, el lector actual quedarà sorprès per la modernitat del pensament d'Ibn Almuqaffa, sempre que deixem de banda aspectes tan rellevants com la formació i organització de la jerarquia del poder en un imperi del segle VIII i també la consideració de la dona.

L'estil d'Almuqaffa és dens i aforístic. Clar i català: no hi ha palla. Fins i tot, resulta excessivament suculent i demana una lectura pausada per poder copsar-ne bé el contingut. Curiosament, com que moltes de les seves afirmacions són com sentències i no superen els 140 caràcters, resultarien molt adequades per a *Twitter*. Com a mostra només cal prendre, per exemple, frases com les següents:

"Allò que es construeix sense fonaments fiables ni bases sòlides, tard o d'hora trontolla i s'esfondra"
"Quant al poder exercit de forma arbitrària pel príncep, no és més que joc del present i ruïna assegurada en l'avenir"

"La força del poder depèn també de la imatge pública i, alhora, una bona imatge pública se sustenta en un poder fort"

"L'opinió pública considera els prínceps proclius a traïr compromisos i a oblidar amistosats"

Els recomano que allà on diu *príncep* hi llegeixin *polític*, i les frases funcionarien com tuits magnífics, perfectament alineats amb la nostra actualitat.

A més, l'oportunitat de l'edició es completa amb l'encert de la traducció per part d'una especialista de l'àrab tan experimentada com Margarida Castells, de la qual cal destacar la seva versió catalana íntegra de *Les mil i una nits*, juntament amb Dolors Cinca. Castells opta per un català genuí i elegant fidel a Almuqaffa mateix: "La bona oratòria té l'origen en la pràctica de la contenció verbal, en l'exercici d'evitar la xerrameca i no caure en la garola incoherent".

El petit llibre d'Ibn Almuqaffa, en realitat, és un gran llibre. És ple de saviesa no tan sols per als afers públics de la política o el govern, sinó també per a la vida en general, per a la nostra vida d'occidentals del segle XXI: "Tot al llarg de la vida, dues coses són imprescindibles: la cerca persistent de la legitimitat dels nostres actes i la valoració correcta d'allò que és realment important, sense deixar-se enganyar per les aparences o les urgències del moment."

Humor

Lluís Boet

